

Introit: **Povstaň, rozjasni se, protože ti vzešlo světlo, vzešla nad tebou Hospodinova sláva. Hle, temnota přikrývá zemi, soumrak národy, ale nad tebou vzejde Hospodin a ukáže se nad tebou jeho sláva. (Izajáš 60, 1-2)**

Píseň 451

Modlitba

Čtení: Lukáš 15, 11-32

Píseň 431

Text kázání: list Jakubův 4, 4-10

Milí přátelé, bratři a sestry,

Bůh žárlivě touží po duchu, kterého do nás vložil. Náš duch, náš dech, to, že vůbec jsme, je veliký zázrak Boží. Každý z nás je Stvořitelovým zázrakem. Uvědomujeme si to? Uvědomuješ si, že jsi zázrak Boží? Většina rodičů, když jsme se narodili, tak měla obrovskou radost. A přece i my sami, se velmi radujeme, když se nám narodí dítě. Malý človíček, který pak roste. To je přece veliký zázrak, nic samozřejmého. A tak si to uvědom a řekni si: **Jsem veliký zázrak Boží.** A svým nejbližším taky řekni: **Ty jsi Boží zázrak!**

Proč ale Bůh tak žárlivě touží po našem duchu? Protože Mu chybíme. Tak nás miluje, že chce být stále s námi a chce, abychom my byli s Ním. A udělal pro to vše, co mohl. Dokonce pro lásku k tobě a ke mně přišel v Pánu Ježíši do tohoto světa a obětoval svůj život! Přes to všechno, nám ale ve své lásce Bůh dává svobodu. Vždyť co by to bylo za lásku, kdyby nás nutil? To by bylo jako by nás věznil jen pro sebe. Ne, **brány Božího království zůstávají otevřeny** a on touží po tom, abychom se k Němu rádi vraceli jako domů, kde je nám dobře. Ve své lásce nás Pán neustále k sobě zve. Ve své lásce nám ale taky ukazuje, čeho je dobré se držet a čeho se varovat. A přesto my lidé velmi často volíme znovu tu cestu **marnotratného syna**. Přesto si život mnohdy tak komplikujeme. Pán Ježíš má s námi svůj plán, nabízí nám svou cestu, chce s námi po té cestě jít. Ovšem my lidé navzdory tomu chceme být především svoji a sami sebou. A být jen svoji a sami sebou znamená neptat se Boha po Jeho vůli, ale dělat si vše podle sebe a pro sebe. Podle plánů svých.

Je to jako bychom toho ducha, kterého do nás Bůh vložil, uzavřeli do trezoru svého srdce a ten trezor zakódovali. Bůh nám, bratři a sestry, dal srdce jako schránku a dal nám nad ním velkou moc a svobodu! Je jen na tobě, co nebo koho si do svého srdce pustíš. Komu nebo čemu své srdce otevřeš. Je to moc, je to svoboda, ale také zodpovědnost. A ty jsi zodpovědný za stav svého duchovního srdce.

Apoštol Jakub, bratr Pána Ježíše, celkem jednoznačně píše, **že přátelství se světem je nepřátelství s Bohem.** Co si pod tím představíš? Vždyť sám Pán Ježíš nás přece posílá do světa. Bůh nechce církev, která se uzavře sama do sebe. Církev je tu proto, aby nabízela přátelství a přinášela do světa světlo a naději v Pánu Ježíši Kristu. Tím přátelstvím se světem ale Jakub myslí všechny špatnosti, které se v tomto světě dějí. Důsledkem všeho zlého v tomto světě je vlastně život bez Boha. Bez Boha je člověk tu více tu méně stvořením sobeckým a pyšným. Vlastně se díky dědičnému hříchu Adama a Evy do světa s těmito stigmaty už rodíme. Na jednu stranu, ano, dítě je zázrak Boží, ovšem již od mala umí vystrkovat růžky. Pokolení lidské už od Adama uvěřilo lži toho Zlého a bylo tímto infikováno. **Budete jako bohové**, byla a je ta ďáblová lež. Pyšný, namyšlený a myslící především na sebe. Získat vše, co vidí oči a po čem převrácené srdce touží. Užívat si, mít pro sebe, za každou cenu a na úkor druhých. Nebrat ohledy na druhé, vytrískat z nich a pro sebe co nejvíc. Kolik lidí si i dnes myslí, že jsou „někdo“, že jsou lepší než druzí. A co je dnes pro lidi tím jablkem poznání či sváru? Různé vášně a rozkoše? Jenom ať mi je dobře, co mi je po druhých? Čím více si člověk pouští do svého srdce takové postoje, tím více se vzdaluje od Boha. Jako ten **marnotratný syn**. Ještě než odešel z otcova domu, tak dávno předtím se to rodilo v jeho srdci. A ta touha v něm rostla, až dostala sílu a přemohla ho k odchodu. Volání světa bylo pro něj v té chvíli silnější, než otcova láska. A čím více se pak vzdaloval z otcova domu, tím více se nechával strhávat tím světským životem. **Špatná společnost kazí dobré mravy**, jak se říká. A pravda je taková, že tam, kde trávíme čas, a také s kým, že nás to ovlivňuje a mění. A to ve špatném, ale i v dobrém smyslu. V církvi sdílíme společenství s dalšími věřícími a naše víra je posilována. Když budeme chodit na akademickou půdu, naše myšlení získá jistý rozhled. Je-li ale naší partou např. společnost alkoholiků, nebo drogově závislých pak to nedopadá dobře. Nebo když bychom se pohybovali v prostředí, kde se točí velké peníze, také nás to ovlivní. A co ten marnotratný syn? **Peníze prohýřil**, své vášně, třeba hráčské, ale i s prostitutkami ukojil, nakonec však zůstal sám a v bídě. A v jeho srdci byla velká prázdnota.

Čím více se člověk vzdálí od Boha, tím větší samota a prázdnota. Jako by se člověk stále více vzdaloval světlu a mizel ve tmě. Mnoho lidí se v takové chvíli uchýlí k sobecké sebelítosti. Za můj stav nemůžu já, ale ti druzí. To je ale cesta do zahynutí. Naopak cestou k životu je uvědomit si svou mravní bídu a svou vlastní vinu. Já jsem se rozhodl, já jsem se do toho bahna sám uvrhl a pouze já musím převzít za svůj život zodpovědnost. A co je na tom úžasné, že i když jsme svůj život všelijak pokazili, pořád na nás někdo čeká. Ten marnotratný syn se rozpomenul, kde mu vlastně bylo dobře, kde byl milován. A chtěl zpátky. Ovšem jeho postoj vůči Otci se změnil. On do svého srdce pustil pokoru: **Vstanu, půjdu k svému otci a řeknu mu: Otče, zhřešil jsem proti nebi i vůči tobě. Nejsem už hoden nazývat se tvým synem; přijmi mne jako jednoho ze svých nádeníků.**‘ Kdyby tento syn nepustil do svého srdce pokoru, kdyby nebyl ochoten se pokořit, pak by mu jeho hrdost a pýcha nedovolila se vrátit ke svému otci. Protože pýcha nepřipouští svou chybu a vinu. To proto je řečeno, **Bůh se staví proti pyšným, ale pokorným dává milost.** Bůh nemůže udělit milost těm, kteří se nepokoří, ale pouze těm, kteří se k Němu s pokorou vrací.

Jak si to můžeme, milí přátelé, představit? Copak ten marnotratný syn nacházel milost ve světě, když byl na dně? Naopak, přestože sám hledal východisko, skončil nakonec až u vepřů. Ve stále větší špíně, kde dokonce ta prasata se měla lépe. Ovšem teprve tehdy, kdy se obrátil směrem ke svému otci, teprve tehdy vykročil k přijetí otcovy milosti. A přijmul jí teprve ve chvíli, až kdy se osobně se svým otcem setkal. Přímo z jeho úst. Avšak s jakou bázni k němu šel. I pro nás dnes, bratři a sestry, platí, že milost můžeme přijmout teprve ve chvíli, kdy se setkáme osobně každý sám za sebe s Bohem.

Přiblížte se k Bohu a přiblíží se k vám. To je vlastně také ještě adventní výzva. Naše očekávání na Pána Ježíše má být takové, že sami se k Němu budeme přibližovat. A když se Mu budeme přibližovat, On nám půjde vstříc. Tak jako v tom podobenství: **I vstal a šel k svému otci. Když ještě byl daleko, otec ho spatřil a hnut lítostí běžel k němu, objal ho a políbil.** Ačkoliv Bůh vidí celou naši cestu, tak přeci jen se můžeme ve svém hříchu vzdálit jakoby z dohledu. A proto je důležité se obrátit a vykročit na cestu k Němu. Na setkání s Ním. Ten otec když spatřil svého syna, tak mu dokonce běžel vstříc. A víte, co je na tom příběhu ještě úžasné? Ten syn ještě ani nepromluvil, ještě mu ani nevyznal svůj hřích, ještě nepoprosil o odpuštění, a otec už ho objal i políbil. I tebe a mne chce Bůh obejmout. On nás miluje i tehdy, když jsme se Mu vzdálili.

Nicméně přesto je velmi důležité vyznat před Pánem svůj hřích. **Ten syn svému otci řekl: ,Otče, zhřešil jsem proti nebi i vůči tobě. Nejsem už hoden nazývat se tvým synem.**‘ To uvědomění nehodnosti před Bohem je velmi důležité. Nikdo z nás si nezasloužíme být Božími dětmi. A jestli skutečně jsme prožili anebo prožíváme onu nehodnost, pak s ní pojďme před Pána. Bez uvědomění vlastní viny, nelze totiž přijmout milost. Ta je udělena pouze těm, kteří si v hloubi duše svou vinu uvědomují a před Pánem se kají. Jsme vyzýváni, že si **máme umýt ruce a očistit svá srdce, a nežít dvojitým způsobem života.** Přemýšlejme tedy sami v sobě, nakolik jsme Bohu blízko a nakolik jsme Mu vzdáleni. Ten syn byl na počátku svému otci blízko a přece ve svém srdci vzdálen. To byl život dvou tváří. Nestačí být členem církve, být pokřtěn, důležité je, kde máme srdce.

Bratři a sestry, apoštol Jakub nás dále vyzývá: **Podřídte se tedy Bohu. Vzepřete se ďáblu a uteče od vás, přiblížte se k Bohu a přiblíží se k vám.** Co je tím řečeno? Že za mé jednání může ďábel? Někdy my lidé svalujeme vinu na ďábla, avšak to jaké máme srdce, za to si můžeme sami. Pokud se ovšem máme zbavit zla, co nás přemáhá, pak tomu můžeme poroučet v autoritě Ježíše Krista, jak chceme a nepomůže to. Ovšem pokud dodržíme onen duchovní postup, že nejprve svůj život máme podřídít Bohu, pak v Bohu budeme silní vzepřít se i ďáblu. Pak budeme silní vzepřít se všemu, co se nás snaží od Boha vzdálit. Ovšem je to na nás. Jsme zodpovědní za své srdce. Nemusí zůstat pevným trezorem. Můžeme ho odkódovat s vědomím, že když se přiblížíme k Bohu, On se rozhodně přiblíží k nám.

Pokořme se před Pánem, a on nás povýší. To je obrovské zaslíbení nakonec. Ten syn přestože všechno jmění prohýřil a pokazil svůj život, je nakonec svým otcem přijat a znovu povýšen. Protože se pokořil. Pokořme se i my a Pán nás přijme. Přiblížme se Mu, a On se přiblíží k nám. Přijď, Pane Ježíši, amen. Modlitba Píseň 687

Slovo posláni: Zjevení 22, 12-17

Požehnání: Ať Hospodin ti žehná a chrání tě, ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv, ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. Amen

Píseň 706